

Egy hihetetlen szerelem, egy elvarázsolt örökség
és egy veszélyes felfedezés...

WHERE THE

a könyvtár rejteke

LIBRARY HIDES

*fine
selection*

ISABEL IBÁÑEZ

ISABEL IBÁÑEZ

WHERE THE

a könyvtár rejteke

LIBRARY HIDES

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

— **G**YERE INKÁBB HOZZÁM!
A szavak visszapattantak a falakról, s egyenesen a mellkasomba hatoltak, minden szótag olyan volt, mint egy apró ütés.

Megnyaltam az ajkam, próbáltam megszólalni.

— Meg akarsz nőszülni.

Whit rám szegezte a tekintetét, kék szeme áthatóan, vérelesen ke-
reste a tekintetem, válasza azonnal érkezett: — Igen.

— Engem akarsz elvenni — tettem hozzá. Magyarázatra volt szükségem, fényre, ami áthatol a sűrű ködön. Ellöktem magam tőle, s ő elengedett. Nyugtalanul pislogtam rá, s megkerültem az ágyat — szükségem volt valami kézzelfoghatóra kettőnk között. A távolságtól kitisztult a fejem, már nem töltötte be a Whitet körüllegő, füstös, nehéz whiskyszag.

Ismét határozottan, habozás nélkül válaszolt:

— Igen.

— Házasság — ismételtem, mert *továbbra is* magyarázatra vártam.

Whit ivott, s a szagából ítélve nem is keveset. — Templomban.

— Ha muszáj.

– Muszáj – jelentettem ki. A beszélgetésünkkel ellentétben ez normális, észszerű ötlet volt. A templomi esküvő rám vallott – legalábbis így tennék egy másik életben. Buenos Airesben élnék. Nagyném áldásával hozzámennék a jóképű Ernestóhoz, a fiatal gavallérhoz, és feltehetően Tía Lorena szomszédságában lakték, ahol életem végéig szemmel tarthatna. Nem utaznék Kairóba. A vázlatfüzetembe skiccelős napjaim véget érnének. Az életem valaki más, majd végül a gyermekeim körül forogna. Olyan tisztán láttam magam előtt, mintha már megtörtént volna. A szívem tiltakozva kalapált, s emlékeztettem magam, hogy még Egyiptomban vagyok.

Ott, ahol lenni akartam.

Whit felvonta az egyik szemöldökét.

– Ezt vehetem igennek?

Pislogtam.

– Most rögtön válaszolnom kell?

Whit karjával végigsöpört a fényűző szállodai ágyamon, amit fodros szegélyű szoknyák és rézgombos kabátkák borítottak. Rémülten konstataáltam, hogy az egyik tömött párnán több pár harisnya hever, a kedvenc kombiném mellett, amit gyakorlatilag csak cérnaszálak tartottak össze. Követte a tekintetem, majd csodálatra méltó önuralommal nem tett megjegyzést az alsóneműmre.

– Nem *kell*, de örülnék neki, igen – húzta el a száját. – Csak a lelki nyugalmam végett.

Kezdett bosszantani a viselkedése. Életem egyik legfontosabb döntése előtt állok, és ha azt akarja, hogy komolyan vegyem, jobb, ha ő is elkezd így tenni.

Félrelöktem a ruháimat, majd lehajoltam, hogy kihúzzam a bőrröndömet az ágy alól, s ledobtam a felszabadult helyre. Nem törődve a gyűrődésekkel és a szertartásossággal, elkezdtem behajigálni a

ruhadarabjaimat: a török nadrágjaim, pamutingeim és rakott szoknyáim egymás tetejére halmozódtak. Összegyűrtem az alsóneműimet, s azokat is bedobáltam.

Riadtan figyelte az egyre növekvő ruhahalmot.

– Mit művelsz?

– Minek tűnik? – Megragadtam a szaténpapucsom, a Philain hor-
dott csizmám és a bőr magas sarkú cipőm. Csípőre vágott kézzel
néztem körbe. Mi van még hátra?

– Még nem fejeztük be a beszélgetést, te pedig már fél lábbal az
ajtón kívül vagy. – Whit a bőröndömbe nyúlt, és kivett néhány ru-
hát, valamint a csizmámat.

– Már megbocsáss, éppen pakolok! – szóltam rá, és visszagyö-
möszöltem az egyik ingem.

– Nincs olyan elvetemült a planétán, aki ezt pakolásnak nevez-
né – jegyezte meg Whit, s undorodva tekintett gombócba gyűrt in-
gemre.

– Nem kell gonoszkodnod.

– Kérdeztem valamit, Inez.

Bámultam rá, majd a csizmámért nyújtottam a kezem.

– Arra szükségem lesz.

– Egyelőre nem. – Whit a földre dobta, majd tekintetét továbbra
is rám szegezve felemelte a bőröndöm, fejfelé fordította, és min-
dent az ágyra öntött belőle.

– Mondd el, mi bánt valójában! – kérte.

Istenem, egyszerűen *elviselhetetlen* volt.

– Ittál.

– Na és?

Jelentősen magasabb, kevésbé hölgyhöz méltó hangon szólaltam
meg:

– És? Honnan tudhatnám, hogy komolyan gondolod?

Whit megkerülte az ágyat. Biztosan állt a lábán, a keze sem remegett. A szavai nem mosódtak össze. Tisztán, keményen koppantak, mintha csak az utolsó szavai lennének a kivégzőosztag előtt.

– *Feleségül akarlak venni!*

Az ágy tetején heverő, általam összehordott kisebb hegyre mutattam.

– A kupleráj ellenére is?

Lassan a szám széléhez érintette a mutatóujját.

– Senki más nem kell.

– Ó.

– Nos?

A szemem sarkából észrevettem, ahogy egy finom alsónemű lecsúszik az ágyról, és Whit cipőjén landol. Lehajoltam, hogy felkapjam, de ő megelőzött. Óvatosan a párnára helyezte a holmit.

Észrevettem, hogy kissé elpirul.

És rájöttem, hogy még sosem láttam elpirulni.

Láttam feldúltan, gúnyosan mosolyogni, dühöngeni és mulatni, de sosem láttam zavarba jönni. Ekkor döbbentem rá, kivel is állok szemben. Whit a barátom volt, talán a legjobb. Megcsókolt, amikor csapdába estünk a sírboltban, amikor minden ellenünk fordult és veszélyben voltunk. Fogta a kezem a sötétben, s megosztotta velem élete legnagyobb csalódását.

Ha valaki bántani merészelt, ő lesújtott rá.

Ez az ember kérte meg a kezem.

– Hagynék még időt – szólalt meg Whit –, csakhogy *elhagyod az országot*.

Így volt. Nagybátyám azt akarta, hogy elmenjek. A saját érdekemben – mintha ugyan meg tudna menteni, mikor tanúja voltam a

borzalomnak, ahogy a saját unokatestvéreimet nem egészen tíz lépésre tőlem fejbe lövik.

Elvirát.

Fájdalom nyilallt a szívembe, s ismét elhomályosított a kétség. Elképzelhetetlennek tűnt, hogy soha többé nem láthatom huncut mosolyát, mielőtt megszegi anyja véget nem érő szabályainak egyikét. Soha többé nem hallhatom a hangját, nem olvashatom a történetét. Az élete túl hamar ért véget, története borzalmas rémálomként zárult.

Miatta kell Egyiptomban maradnom.

Anyám árulása miatt halt meg. A gyász vasmarkába zárta a szívem, sírás fojtogatott, ám én kíméletlenül visszafojtottam. Másik érzést kerestem, olyat, ami nem küld a padlóra.

A felszín alatt fortyogott bennem a düh.

Mindennél jobban vágytam arra, hogy levadásszam az anyám, s börtönbe juttassam, ahol élete végéig rohadhat. Azt akartam, hogy elmondja, mit tett az apámmal, hogy életben van-e még, kelepcebe csalta-e valahol, ahol csak ő talál rá. Lelki szemeim előtt láttam Pappa levelének utolsó sorát.

Sose add fel a keresésem!

Egy másik kontinensen tehetetlen lennék.

Már értettem, mit akart mondani Whit. Ha hozzámegyek, szabadon rendelkezhetem az életemről. Forgott velem a világ. Akkor senki nem irányíthatna. Hozzájuthatnék a vagyonomhoz, nem függenék a nagybátyámtól, s férjes asszonyként nem lenne szükségem gardedámra sem. Csábító ajánlat. No meg ott volt a másik dolog is – olyasvalami, amire nem számíthattam, amikor Egyiptomba érkeztem.

Beleszerettem Whitford Hayesbe.

Teljes szívemből szerettem, bár az eszem figyelmeztetett. A szerelmem iránta azonban örökre belém vésődött. Nem is voltam biztos ebben egészen mostanáig, ahogy néztem az arcát, amely egyszerre volt sérülékeny és távoli. Rettegés fogott el. Soha nem éreztem magam ennyire lesújtva, ennyire csupasznak és kiszolgáltatottnak.

Az eszem ismét figyelmeztetett: *amit érzel, teljes képtelenség.*

Keményen, meggyőzően hangzott a fejemben.

– Gondold át, és értesíts! – Whit halványan elmosolyodott, s mikor újra megszólalt, már jobban hasonlított önmagára. – Lehetőleg még mielőtt felszállnál a vonatra Alexandria felé.

Elment, és az ajtó finoman becsukódott mögötte.

A hangom visszhangzott az üres szobában.

– *Miércoles!*¹

¹ Itt: „Basszuskulcs!” (A káromkodás finomkodó verziója)

MEGVÁRATTAM WHITFORD HAYEST.

Tizenkét órával később még mindig nem született meg a döntésem. Megrémültem, mennyire szívesen mondanék neki igent. De ha valamit megtanultam Egyiptomban, hát azt, hogy nem bízhatok a saját józan ítélőképességemben. Kiábrándító, rémisztő volt ezt felismerni. Mostantól nagyon kell vigyáznom magamra, nem szabad azzal törődnöm, mit súg a szívem. Különben is, mi lenne, ha *tényleg* hozzámennék? Whit már megkérte másvalaki kezét, s bár nem önszántából, de a szavát adta valakinek. Ő távolságot akart tartani, barátságot ígért, semmi többet. Azonban amikor azt hittük, meg fogunk halni, megcsókolt, és kibillentett az egyensúlyunkból.

Bezárva a sírkamrába minden megváltozott.

A lánykérés vajon azt jelenti, fontos vagyok neki? Ő is fülig szerelmes, mint én?

Megkérdezhettem volna, de akkor nem mondott volna még többet is a lánykéréskor? Nagyra értékeltem volna, ha egyszerűen szerelmet vall. Ahogy jobban belegondoltam, Whit nem is tette fel a nagy kérdést. Helyette tényszerűen ennyit mondott: *Gyere inkább*

hozzám! Annyira feldúlt voltam, hogy nem is volt időm összeszedni a gondolataimat, aztán magamra hagytam. Rémület és öröm közt vergődtem. Minden jó dolgot, amit valaha szerettem, elvesztettem. A családot, amit biztosra vettem. Elvirát. Kleopátra sírjának felfedezését. Mindent egyvalaki tett tönkre.

Mi van, ha Mamának sikerül ezt is tönkretennie?

Megmarkoltam a nyakam köré tekert sálát. Azért kaptam anyámtól, hogy összezsugorítsam a Kleopátra sírjában talált ereklyéket, s bár talán el kellett volna égetnem, mégis megtartottam. A kelme bizonyítékként szolgált anyám árulására. Olyan volt, mint egy kapocs, amely összeköt minket. Talán ha elég erősen szorítom, elvezet hozzá.

– Ne vacakolj azzal a sállal! Mit toporogsz itt? – szólt rám Tío Ricardo türelmetlenül. – Whit vár rád.

Megrándultam. Hát persze, Whit mostanában mást sem csinál.

– *Él es paciente, Tío.*²

– Még hogy Whit? Türelmes? Nem ismered őt úgy, ahogy én – fújta a nagybátyám. – Az elmúlt napokban csak levest ettem, majd' éhen halok. Kiadós ebédre van szükségem, Inez, és ha ellenkezni mersz, ordítok.

Morcos pillantást vetettem rá, bár nem vette észre. Biztos, hogy nem hal éhen – személyesen gondoskodtam róla. Nem vagyok erőszakos természet, de csendben elgondolkodtam azon, mit vághatnék a fejéhez. Tío Ricardo *ismét* ki akart kelni az ágyból. Az ember azt hihetné, nyers hagymát kényszerítettem le a torkán úgy, mintha alma lenne. Magával rángatott a Shepheard's pazar étterme felé, egyik kezét szorosan a csuklómra fonta. Felkötött másik karjára időnként

² Ő türelmes ember, bácsikám.

mérges pillantásokat vetett – neheztelt mindenre, ami távol tartotta Philaitól. Emellett mély gyanakvással szemlélt mindenkit, aki elhaladt mellettünk a folyosón.

Amikor két férfi belépett a főlépcsőhöz vezető előtérbe, nagybátyám egy kanyarral lejjebb cibált, s megvárta, amíg elhaladnak mellettünk.

Ekkor már nem próbáltam véka alá rejteni az ellenkezésemet.

– Mégis mi történhetne velem egy szálloda harmadik emeletén?

Tío Ricardo nem nézett rám, a távolodó férfiak hátára szegezte a tekintetét, ahogy vélhetően a szobájuk felé tartottak.

– Láttad már őket?

Kirántottam a karom a szorításából.

– Feküdnöd kéne ahelyett, hogy mit sem sejtő turisták fölött ítélsz!

Nagybátyám végre felém fordította szakállal keretezett arcát. Fölém tornyosult, megcsapott frissen vasalt ruháinak citrusos szappanillata, cipője ragyogott a tisztaságtól. Az elmúlt napokban nem hagyta el a szállodát.

– Hát semmit nem tanultál? *Bárki* lehet Lourdes embere!

– Számtalanszor megölhetett volna, ha akar, de nem tette – sutogtam. – Még mindig a lánya vagyok, az egyetlen gyermeke.

– A saját szemeddel láthattad, meddig képes elmenni, hogy védje az érdekeit. Ne bízz az anyai szeretetében! – A mély barázdák kismultak nagybátyám szája sarkában. Meleg tekintete pontosan olyan volt, mint az enyém – mogyoróbarna szem, ami a hangulatunkkal változtatta az árnyalatát. Sajnálat csillant benne, s ezt nem bírtam elviselni. – A nyomában csak baj terem. Te igazán tudhatnád.

Egy emlék villant elém, s eltátottam a szám. Mintha kés hasított volna a bőrömbe.

Elvira a nevemet sikoltja, engem szólít, miközben meghúzzák a ravaszt, a golyó felé süvít. Egy pillanattal később pedig a felismerhetetlenségig szétrobbantott arca. A vér tócsába gyűlik a feje alatt, vöröstre festve az aranyzínű homokot.

Éveket adnék az életemből, ha kitörölhetném ezt a képet a fejemből.

– Azt hiszem, mehetünk – szólalt meg a nagybátyám, s újra megragadott, ép kezével lefelé tuszkolt. – Sok mindent meg kell beszélünk.

Máskor feleseltem volna, de a szavai teljesen lecsillapítottak. Nem felejthettem el, mi volt az anyám. A manipuláció mestere, agyafűrt stratégia. Hazudozó és tolvaj. Olyan nő, aki képes volt elárulni a lányát, ahogy meg is tette, hataloméhes volt, és bármit megtett volna a vagyon megszerzéséért. Kegyetlenül, lelkiismeret-furdalás nélkül áldozta fel Elvirát.

Olyan nő, akit elfűjt a szél.

Légy résen! – figyelmeztettem magam. Folytattuk utunkat az étterem felé, de ezúttal csatlakoztam a nagybátyámhoz, s alaposan megfigyeltük a környezetünket.

A szállóvendégek az étteremben hófehér abrosszal terített kerek asztaloknál ültek, míg a felszolgálók ezüst teáskannákkal és porceláncsészékkel megrakott tálcákat cipeltek. Whit velem szemben ült, kék gombos ingben, amit szokásos khakinadrágjába tűrt. Izmos teste teljesen kitöltötte a kecses széket, széles válla túlnozott az ülés háttámláján. Nem kellett az asztal alá néznem, hogy tudjam, a kedvenc, láb-szárközépig érő, kopott, fűzős csizmáját viseli. Kitöltötte a második

csésze kávéját, és tudtam, sem tejet, sem cukrot nem tesz bele, inkább feketén issza.

A tekintetemet a nagybátyámra emeltem, aki alig fél méterre ült tőle, s felemeltem a teáscsészém, hogy elrejtsem arcom árulkodó pírját.

Bár a tea égette a nyelvem, lenyeltem, időt spórolva magamnak. Magamon éreztem nagybátyám fürkésző, némán óvó tekintetét. Semmiképpen nem akartam elárulni magam.

Nagybátyám nem értékelné a Whit iránt táplált érzéseimet.

– Néhány nap múlva indulunk – mondta Tío Ricardo.

– Attól tartok, az orvos másképp rendelkezett – felelte Whit nyugodtan. – Néhány napos ágynyugalmat írt elő, és nem javasolja, hogy megerőltesse magát. A hosszú utazás pedig ki van zárva. A tolongás és a hasonlók miatt.

Nagybátyám halkan felmordult.

– Philai aligha nevezhető hosszú útnak.

– Csupán néhány száz kilométer – vágta rá Whit, ügyet sem vetve Tío lobbanékony természetére. – Elszakadhatnak a varratok, elfertőződhet a seb...

– *Whitford!*

Szinte akaratom ellenére kaptam felé a tekintetemet. Nem tehettem róla, mint ahogy a halk nevetésről sem, ami kiszökött belőlem. Nagybátyám nemcsak velem volt ingerült, keserűségét Whitre is rázúdította.

Ő azonban jobban kezelte, mint én.

– Azt csinál, amit akar, de megígértem az orvosnak, hogy továbbítom az intelmeit – mondta Whit bujkáló mosollyal. – E tekintetben legalább most már tiszta a lelkiismeretem.

Az ember álmában sem gondolná, hogy néhány órája még házasságról beszélt. A viselkedése ugyanolyan volt, mint mindig: gunyos, meghintve nem kevés cinizmussal. Magabiztosan állta a nagybátyám tekintetét, magabiztosan ejtette ki a szavakat. Keze stabilan simult a kávéscsészére.

Egyetlen árulkodó jel volt csak.

Amióta leültem, nem nézett rám.

Egyszer sem.

Tío Ricardo összehúzta a szemét.

– Mibe keveredtél még? Vagy jobb, ha a többiről nem tudok?

– Én nem kíváncsiskodnék – felelte Whit, majd nagyot kortyolt a kávéból. Továbbra sem nézett rám. Mintha attól félne, ha rám néz, felfedi minden titkát.

Nagybátyám eltolta a tányérját. Pítát evett, humuszba és tahinibe mártogatva, és négy tükörtojást. A csalódottságom ellenére örömmel láttam, hogy visszatért az étvágya.

– Hmm – dünnyögte Tío Ricardo, de nem firtatta tovább a dolgot. – Nos, Inez – kezdte a kabátja zsebében kotorászva. – Itt van a vonatjegyed Alexandriába. Egy héten belül indulsz, addigra remélhetőleg találok neked egy kísérőt az útra. Kár, hogy Mrs. Acton már elhajózott. – Bosszús pillantást vetett rám. – Egyébként pokoli nehéz volt megnyugtatnom, miután otthagytad. Rettenetesen megsértődött.

Majdnem elfeledkeztem a kedves Mrs. Actonról, akit a nagybátyám bérelt fel, hogy kísérjen vissza Argentínába, ahogy megérkeztem Egyiptomba. Becsaptam őt, és megszöktem a szállodából, ahol a nagybátyám lakat alatt akart tartani, amíg el nem küldhet. De szemernyi büntudatot sem éreztem. Még válaszolni sem tudtam.

A gondolataim a közelgő indulásom körül jártak.

Egy héten belül.

A nagybátyám diadalmasan felkiáltott, s előhúzott valamit a zsebéből. Két cédulát tartott a kezében, majd felém csúsztatta őket. Lenéztem, nem voltam hajlandó elvenni a papírdarabokat: egy egyirányú vonatjegy Alexandriába, és egy hajójegy Buenos Aires kikötőjébe.

A zaj elcsendesedett a teremben, a folyamatos csevegés suttogássá vált. Legszívesebben a poharamba gyömöszöltem volna a jegyeket. Arra gondoltam, hogy széttépem, és a nagybátyám arcába vágom őket.

Whit házassági ajánlata úgy sejtett fel előttem, mint kiút a száműzetésemből. Mentőövet kínált, esélyt, hogy helyrehozzam a dolgokat. Független életet, lehetőséget, hogy leállítsam anyámat és a szörnyű tevékenységeit. A válaszom Whit kérdésére egyértelművé vált. Lassan ráemeltem a tekintetem.

Amióta leültem, most nézett rám először.

Kék tekintete metszően fúródott az enyémbe.

Whit kérdően felvonta a szemöldökét – a választ csak én tudtam. Biztos olvasott az arcomról, mert leeresztette a kávéját, és hátratolta a székét.

– A teraszon leszek, amíg megbeszéljük a részleteket.

Tío Ricardo szórakozottan mormogott. Figyelme egy sötét bőrrű férfira irányult a terem túloldalán, aki a családjával vacsorázott. Fezt viselt és tökéletesre vasalt, ropogós öltönyt. Whit vetett rám egy gyors, jelentőségteljes pillantást, mielőtt elvonult. A pulzusom felgyorsult, mert tudtam, azt akarja, találjam meg a módját, hogy kint találkozzunk, távol a nagybátyámtól.

– Bocsáss meg egy pillanatra, ott egy barátom! – szólalt meg Tío Ricardo. – Várj meg itt!

– Már befejeztem a reggelit – feleltem. – Azt hiszem, inkább viszsza megyek a szobámba...

– Nélkülem nem! – állt fel a nagybátyám. – Tíz percen belül visszajövek.

Szigorúan meredt rám, várta, hogy egyetértsek.

Szinte túlságosan is könnyű volt. Mogorván elhúztam a szám, s vonakodva beadtam a derekam. Bólintott, elfordult, és amikor már biztos voltam benne, hogy nem veszi észre az üres széket, kísértáltam az ebédlőből a terasz felé, ahol Whit már várt rám. Az előcsarnokban nyüzsgöttek a különböző irányból érkező vendégek, bábeli kavalkád ütötte meg a fülem, ahogy átvergődtem a tömegen. A bejárati ajtók kinyíltak előttem, én pedig hunyorogva léptem ki a napfénybe. Kairó fölött kék volt az ég, sehol egyetlen felhő. A városok városa – így hívták a neves történészek, és mennyire igazuk volt! Az idők kezdete óta csodával ért fel ez a hely.

Utáltam a gondolatot, hogy el kell hagynom.

Whit a kedvenc, mélyzöld fonott asztalánál ült, háttal a falnak, az utca felé fordulva. Ebből a szögből megfigyelhette a jövés-menést. Odaléptem hozzá, le sem ültem. Természetesen már abban a pillanatban észrevettem, amint kiléptem a teraszra, és felemelte a fejét, hogy a tekintetünk egy vonalba kerüljön.

– Miért csókolta meg a sírboltban? – kérdeztem számonkérően.

– Mert nem akartam úgy meghalni, hogy nem tettük meg – vágta rá. – Legalább egyszer.

Lehuppantam a vele szemben lévő székre.

– Ó!

– Életemben először saját magam döntök – mondta csöndesen. – Inkább vennék nőül barátot, semmint idegent.

Barátot. Hát ennyi voltam a számára? Fészkelődni kezdtem, próbáltam az övéhez hasonló hűvös közömbösséget erőltetni magamra. E pillanatban gyűlöltem az önuralmát.

– Nem okozol csalódást a jegyesednek?

– Kedvesem, nem érdekel az a nő! – Előrehajolt, és mélyen a szemembe nézett. Hangja érdes suttogássá csendesült. – Továbbra is várom a válaszod.

Mintha villám csapott volna belém, próbáltam nem reszketni. Komoly döntés volt – életem legkomolyabb döntése.

– Biztos vagy benne?

– Még soha semmiben nem voltam ennyire biztos.

– Akkor házasodjunk össze! – feleltem elfúló hangon.

Mintha leengednének egy luftballont, úgy szállt el belőle az aggodalom. A válla leereszkedett a megkönnyebbüléstől. A vonásai elágyultak, ajka puhán elnyílt, ahogy meglazult az állkapcsa. Nem is tűnt fel, mennyire feszült volt, amíg a válaszat várta.

A szívem boldogan megdobbant. Whitford Hayes ideges volt miattam.

Ám hamar összeszedte magát, s rám vigyorgott.

– Három nap múlva hogy hangzik?

– Három nap múlva? Lehetséges ez egyáltalán?

– Bizonyosan nem lehetetlen. – Beletúrt a hajába. – De nem lesz egyszerű, a fene egye meg!

– Mesélj!

– Szükségünk van papra, engedélyre, diplomára és tanúra – számolta össze az ujjain. – Aztán értesítenem kell a brit konzulátust Kairóban, ők pedig üzennek az anyakönyvi hivatalnak Angliában.

Felvontam a szemöldököm.

– Egészen részletesen átgondoltad. – A gyomrom aggódva összeszorult. – Ilyen biztos voltál benne, hogy igent mondom?

Whit habozott.

– Reménykedtem benne. Egyszerűbb volt a részleteken töprengeni, mint a lehetséges visszautasításon.

– A részleteken, amelyeket a nagybátyám orra előtt kell kidolgoznunk – szóltam közbe. – Nem kaphat rajta minket!

– Mint mondtam, nem lesz egyszerű – felelte Whit, továbbra is mosolyogva. – De van rá három napunk.

Az asztal szélébe kapaszkodtam. El sem hittem, hogy az életem ilyen fordulatot vesz. Az izgatottságtól levegőt is alig kaptam, de közben önkéntelenül is azt éreztem, lemaradok valamiről. Papa mindig arra figyelmeztetett, figyeljek oda a részletekre, amelyek fölött általában elsiklottam. Rekedtes, finoman dorgáló hangja a fülemben csengett: *Ha túl gyorsan haladsz, hijita³, még elszalasztod, ami az orrod előtt van.*

Ő azonban nem volt velem. Nem tudtam, hol van, ha egyáltalán még él. Anyám azt állította, a nagybátyám ölte meg az apámat, de ő hazudott. Papa talán valahol bezárva várja, hogy megoldjam a rejtélyt.

Elhessegettem aggódó gondolataimat – másra kellett koncentrálnom. Whittel valahogy össze kell házasodnunk anélkül, hogy bárki észrevenné.

Különösen a nagybátyám.

– Mit kell tennem?

Whit hátradőlt a fonott széken, lapos hasán összefűzte a karját, és vigyorgott.

³ kislányom

– Nos, amihez a legjobban értesz, Inez. – Melegen nézett rám, félig cukkolt, félig szórakozott. A mosolya elárulta: túl jól ismer engem. – Ott kell lenned, ahol semmi keresnivalód!

WHIT

Határozottan ez volt életem egyik legrosszabb ötlete.

A Khedive Sportklub baljósan tornyosult fölém. Európai stílusban építették, falai semleges színűek voltak, dús pálmafák és növényzet vette körül. A látványtól émelygés tört rám, mintha savanyú, lejárt szavatosságú borba kortyoltam volna. Csak a brit katonaság tagjai és magas rangú angol civil tisztviselők léphettek be, s bár a nevem és a rangom megfelelt az előírásoknak, évekkal ezelőtt elvesztettem a helyem a katonasorban – mégpedig dicstelenül. Anglia kegyvesztett fia, aki nem is vágyott vissza.

Senki nem látott itt szívesen.

Szükségem volt azonban egy papra, egy templomra, egy tanúra és egy engedélyre. Ahhoz, hogy törvényesen egybekelhessünk, be kell jutnom, és meg kell kérnem valakit, hogy biztosítsa az utóbbi két tételt a listámon. Olyasvalakit, akivel hónapok óta, vagy, te jó ég, akár egy éve is lehet, hogy nem beszéltünk. A menesztésem utáni időszak összefolyik. A barátom volt, s bár eltaszítottam magamtól, ha csak tudtam, távolról figyeltem őt, amiről persze nem tudott. A szülei egy bolíviai tanyáról származtak, csupán nyolcéves volt, mikor Angliába küldték. Keveset beszélt a családjáról – sosem maradt ott addig, hogy belekezdjünk egy ilyen beszélgetésbe. Szeretett lovagolni, és nem vetette meg az italt. A szerencsejátéktól elzárkózott, de az életét nap mint nap kockára tette.

Gyors lovak, csaták és szesz.

Leo Lopez sosem hagyott magamra a csatáimban, legalábbis amikor még harcoltam.

Belöktem a faajtót, és becsörtettem, állam megfeszült. Igyekeztem lazítani, és megpróbáltam valamivel kevésbé árulkodó arckifejezést ölteni.

Az előtér bármelyik angol szalonba tökéletesen illett volna – plüssfotelek, drága függönyök, mintás tapéta. A szivarfüst lusta, meleg fénybe vonta a helyiséget, könnyed csevegés hallatszott minden irányból. Elegáns szmokingba és fényesre pucolt cipőbe öltözött urak üldögéltek a beugrókban, alacsony dohányzóasztalok mellett, körülöttük cserepes növények. Apám járt ilyesmi helyekre. Itt elegyedett a társadalom krémje, a gazdag földesurak vállon veregették egymást és feleségeikről panaszkodtak, akik gyöngyöket és drágaköveket követeltek. Szinte láttam köztük apámat, színjőzanon, ahogy hideg fejjel mustrálja a gyenge pontokat, készen arra, hogy lecsapjon. Minden, amit ezeknél az asztaloknál hallott, később a javára vált.

Az ajtó hangos csapódással bezárult mögöttem.

Tudtam, mikor ismertek fel. A helyiség hirtelen elcsöndesedett, a beszélgetést mintha elvágták volna. Jó pár pillanatig senki nem szólt meg. Úgy tűnik, túlértékeltem a vonzerőm.

– Mi az ördögöt keres itt? – kérdezte az egyik férfi, majd kissé imbolyogva fölállt. Csak pislogtam élénkvrös egyenruhájára. Hihetetlennek tűnt, hogy majd’ hét évig magam is ilyet hordtam. Hirtelen bevillant a neve – valami Thomasnak hívják. Liverpooli kedvese van, és öregedő szülei, akik meg-megisznek egy pohár portóit vacsora után.

– Leót keresem – jelentettem ki szenvtelenül. – Nem látták véletlenül?

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

**Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!**

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

Többen vöröslő arccal talpra kecmeregtek.

– A sportklubba csak *tagok* léphetnek be.

– Gyáva dezertőröknek itt nincs helye! – ordította valaki.

– Szégyellje magát! – harsant egy harmadik hang.

– Nem maradok – kiabáltam túl a hangzavart. – Akit keresek...

– Whit!

Egy keskeny folyosóra vezető ajtó felé fordultam. Leo görnyedten támaszkodott az ajtófélfának, arca holtra vált, mintha szellemet látta. A jóképű gazember szemernyit sem változott, mióta utoljára láttam. Mint akit skatulyából húztak elő, a bakancsa fényesre suvickolva, egyenruhája frissen vasalva. Fekete haját nagy műgonddal hátrafésülte. Fogalmam sem volt, milyen fogadtatásra számíthatok tőle.

– Szevasz, Leo!

Szeme megvillant a szoba túloldalán, de észrevettem, hogy megérti a helyzetet. Inkább éreztem, mint láttam, ahogy néhány férfi közelebb húzódik és körbevesz minket. Egyikünkéről a másikunkra néztek, azt találgatták, milyen viszonyban vagyunk. Leo kinyitotta a száját, majd hirtelen becsukta, szemében számító fény villant. Rögtön felismertem – azt latolgatta, megéri-e szívességet tennie nekem. Sehonnai voltam, nevemet sár és mocsok gyalázta. De tudta, sok titkot őrzök. Bűnbánóan felé mosolyogtam, hajszálnyira felvontam a szemöldököm. A tüdőm összeszorult, nem kaptam levegőt. Csak felém kellett nyújtania a kezét, és maradhattam, ha csak néhány percre is. Figyeltem, mit lép a barátom.

Leo elfordította a tekintetét.

Újabb ítéletet hozott.

Keményen megragadták a ruhám, és az ajtó felé tuskoltak. Nem álltam ellen, bár valaki megütötte a vállam, egy másik pedig sípcson-ton rúgott. A haragtól felforrt a vérem.